

Europeiska
unionens råd

Bryssel den 26 maj 2015
(OR. en)

9241/15

DEVGEN 81
ONU 70
ENV 341
ACP 85
RELEX 426
FIN 387
OCDE 12
WTO 116

NOT

från:	Rådets generalsekretariat
till:	Delegationerna
Föreg. dok. nr:	9084/15 DEVGEN 72 ONU 66 ENV 325 ACP 76 RELEX 400 FIN 368 OCDE 10 WTO 112
Ärende:	Ett nytt globalt partnerskap för fattigdomsutrotning och en hållbar utveckling efter 2015 – Rådets slutsatser

Vid sitt möte den 26 maj 2015 antog rådet rådets slutsatser enligt bilagan till denna not.

Ett nytt globalt partnerskap för fattigdomsutrotning och en hållbar utveckling efter 2015**– Rådets slutsatser –****I. Inledning**

1. Agendan för tiden efter 2015 utgör ett storartat tillfälle att ta upp de sammankopplade utmaningar som fattigdomsutrotning och en hållbar utveckling utgör. Att göra det mesta möjliga i detta sammanhang är en central prioritering för EU och dess medlemsstater. I sina slutsatser av den 16 december 2014 anger rådet EU:s ståndpunkt om hur detta kan göras på ett universellt och omdanande sätt. Föreliggande slutsatser kompletterar slutsatserna från december 2014 och vidareutvecklar aspekter av det nya globala partnerskap som krävs för att målen för hållbar utveckling ska uppnås.
2. För att det ska gå att genomföra en sådan långtgående agenda krävs det ett nytt globalt partnerskap för fattigdomsutrotning och en hållbar utveckling. Denna bör omdana och stärka det sätt på vilket man arbetar tillsammans i det internationella samfundet.
3. Viktiga framsteg har redan gjorts. Av förslaget från den öppna arbetsgruppen för hållbara utvecklingsmål, rapporten från mellanstatliga expertkommittén för finansiering av hållbar utveckling samt FN:s generalsekreterares sammanfattande rapport framgår det att en överenskommelse om en ambitiös agenda för människor och för vår planet för tiden efter 2015 är inom räckhåll, vilken innebär att ingen lämnas på efterkälken.

4. Viktiga internationella evenemang under året kommer att bana väg för nya globala ramar som fastställer våra kollektiva prioriteringar för många år framöver. Att den tredje internationella konferensen om utvecklingsfinansiering i Addis Abeba i juli (*Addis Abeba-konferensen*) blir lyckad är viktigt för att man ska kunna enas om enhetliga och omdanande åtgärdsramar vid FN-toppmötet i New York för antagande av utvecklingsagendan för tiden efter 2015 och den 21:a partskonferensen i Paris i december för FN:s ramkonvention om klimatförändringar. Resultatet av de tre processerna bör stärka och framhäva synergier och sidovinster för fattigdomsutrotning och hållbar utveckling, inbegripet klimatförändringen.
5. Vi välkomnar kommissionens meddelande *Ett globalt partnerskap för fattigdomsbekämpning och hållbar utveckling efter 2015* som ett viktigt bidrag till vidareutvecklingen av EU:s och dess medlemsstaters ståndpunkt.

II. Vägledande principer för ett nytt globalt partnerskap

6. I rådets slutsatser från december 2014 anges ett antal vägledande principer för ett nytt globalt partnerskap. Vi bekräftar dessa principer om universalitet, delat ansvar, ömsesidig ansvarighet, beaktande av respektive kapaciteter samt ett upplägg med många berörda aktörer. Det nya globala partnerskapet bör även bygga på och främja mänskliga rättigheter, jämlikhet, icke-diskriminering, demokratiska institutioner, god samhällsstyrning, rättstatsprincipen, delaktighet, miljöhållbarhet samt respekt för planetens gränser. Kvinnors rättigheter, jämställdhet mellan könen samt kvinnors och flickors egenmakt är inte bara mål i sig själva utan även centrala för genomförandet av agendan och bör främjas på alla nivåer.

7. Det nya globala partnerskapet bör bygga på – men även gå utöver – millennieutvecklingsmål 8 och återspegla paradigmskiftet till en universell och omdanande agenda för alla. Alla kan på ett meningsfullt sätt bidra till att agendan förverkligas. Nationellt egenansvar och nationell ansvarighet kommer att vara av central betydelse för agendan för tiden efter 2015 och dess genomförande, inbegripet genom åtaganden på lämpliga nivåer samt sådana instrument som strategier för hållbar utveckling. Åtaganden måste göras av alla och återspegla agendans universalitet samt de olika och föränderliga kapaciteterna och förändringarna i den globala ekonomin. EU och dess medlemsstater är beredda att spela sin roll fullt ut, inbegripet genom ett internationellt engagemang och ett inhemskt genomförande. Vi förväntar oss även att andra partner – inbegripet nya och framväxande aktörer – ska bidra med sin beskärda del. Vi måste utforma våra åtaganden på grundval av ett delat ansvar för att ta itu med globala utmaningar.
8. Den nya agendan bör syfta till att utrota fattigdom i alla dess former och att på ett välavvägt och integrerat sätt uppnå en hållbar utveckling i dess tre dimensioner. Den måste stärka vår föresats att få ett slut på den extrema fattigdomen inom loppet av en generation samt bygga på och komplettera det som är oavslutat i samband med millennieutvecklingsmålen. Genomförandemetoderna utgör en viktig komponent av agendan för tiden efter 2015 och måste tas upp på ett uttömmanade sätt. Vid Addis Abeba-konferensen bör man inte bara analysera de framsteg som gjorts med genomförandet av Monterreyöverenskommelsen och Dohaförklaringen, utan man bör även blicka framåt och täcka upp samtliga genomförandemetoder, inbegripet möjliggörande politiska ramar samt mobilisering och effektiv användning av finansiella och andra resurser. Man bör ha ett integrerat synsätt och ta upp de ekonomiska, sociala och miljömässiga dimensionerna av hållbar utveckling på ett välavvägt sätt, främja politisk samstämmighet samt inkludera åtaganden och resultat från samtliga aktörer. Konferensens resultatdokument bör betraktas som pelaren för genomförandemetoderna för agendan för tiden efter 2015.

III. Det globala partnerskapets centrala komponenter

9. EU och dess medlemsstater anser att följande komponenter är centrala för ett övergripande synsätt på genomförandemetoderna inom ramen för ett nytt globalt partnerskap: i) Inrättande av en möjliggörande och befrämjande politisk miljö på samtliga nivåer. ii) Utveckling av kapacitet att åstadkomma resultat. iii) Uppbådande och ändamålsenligt utnyttjande av inhemsk offentlig finansiering. iv) Uppbådande och ändamålsenligt utnyttjande av utländsk offentlig finansiering. v) Mobilisering av den inhemska och utländska privata sektorn. vi) Stimulans av handel och investeringar. vii) Främjande av vetenskap, teknik och innovation. viii) Hantering av utmaningarna i samband med och utnyttjande av de positiva effekterna av migrationen. Vidare kräver ett verkligt globalt partnerskap robusta ramar för övervakning, ansvarsutkrävande och översyn, vilket måste utgöra en integrerad del av agendan för tiden efter 2015.

i) En möjliggörande och befrämjande politisk miljö på samtliga nivåer

10. Utan en sund politisk och rättslig miljö kommer inga andra genomförandemetoder att ha någon varaktig verkan. Samtliga länder bör se till att det finns lämpliga strategier, inbegripet genom t.ex. verkningsfulla rättsliga ramar och regelverk för genomförandet av agendan för tiden efter 2015 samt uppnåendet av hållbara utvecklingsmål.
11. Samtliga länder behöver främja effektiva institutioner för alla samt utarbeta transparenta strategier som bygger på rättsstatsprincipen och mänskliga rättigheter och som verkar för icke-diskriminering, kvinnors rättigheter, jämställdhet och kvinnors och flickors egenmakt, ansvarighet och ett reellt deltagande av det civila samhället. Att främja fredliga samhällen för alla, god samhällsstyrning på alla nivåer samt tillgång till rättslig prövning för alla utgör väsentliga genomförandemetoder för agendan samt viktiga mål i sig. Detta inbegriper stärkta kopplingar mellan fred, mänskliga rättigheter och en hållbar utveckling samt säkerställande av effektiva system för budgetering, utgiftskontroll och korruptionsbekämpning.

12. Bräckliga och konfliktdrabbade stater kräver särskild uppmärksamhet och kontinuerligt internationellt engagemang för att man ska kunna åstadkomma hållbar utveckling. Mål för statsbyggande och fredsbyggande är avgörande för att utveckla inhemsk kapacitet som gör det möjligt att fullt ut integrera ekonomiska, sociala och miljömässiga hänsyn i säkerhets- och utvecklingsfrågor.
13. Lagstiftningsinstrument kan kombineras med ekonomiska instrument, såsom skatteincitament, betalningar för ekosystemtjänster, koldioxidprissättning, inklusive framför allt genom marknadsmekanismer och utsläppshandelssystem, och överflyttning av skattebördorna. Principen att förorenaren betalar ger användbar vägledning för val och utformning av politiska instrument. Andra viktiga politiska verktyg är hållbar offentlig upphandling och en gradvis eliminering av miljömässigt skadliga subventioner som är oförenliga med hållbar utveckling, inbegripet för fossila bränslen, samt främjande av lösningar som är resurseffektiva, klimatsmarta och bidrar mer effektivt till fattigdomsutrotning. Hållbar förvaltning av naturresurser är också viktigt i detta avseende.
14. Full och produktiv sysselsättning samt anständigt arbete, inklusive genomförande av arbetsnormer i enlighet med bland annat ILO:s konventioner och rekommendationer, är viktigt för att man ska kunna ta itu med ojämlikhet och social utestängning. Det bör finnas lämpliga sociala grundskydd och åtgärder för inkluderande och rättvis utveckling bör införlivas i relevant socioekonomisk politik. Arbetsmarknadens parter fria förhandlingsrätt och rätt att ingå kollektivavtal är mycket viktig. Dialogen mellan arbetsmarknadens parter är avgörande för att stärka demokratin och öka öppenheten. För att bekämpa ojämlikheter bör dessutom nationell lagstiftning, politik och praxis vara inkluderande och säkerställa tillgång till lämpliga tjänster och varor till ett rimligt pris och av god kvalitet utan diskriminering. Särskild uppmärksamhet måste ägnas åt de mest missgynnade och sårbara, inbegripet barn, äldre och personer med funktionshinder, samt marginaliserade grupper och urbefolkningar. Alla länder bör underlätta investeringar i humankapital genom utbildning, kompetensutveckling och fortbildning och säkerställande av tillgång till grundläggande tjänster såsom hälso- och sjukvård och utbildning.

15. För att agendan för tiden efter 2015 ska bli framgångsrik krävs politisk samstämmighet på alla nivåer. Länder på alla utvecklingsnivåer bör se till att deras politik på ett samstämmigt sätt bidrar till prioriteringarna för hållbar utveckling, både inom landet och internationellt. Dessutom bör alla utvecklade, högre medelinkomstländer och tillväxtekonomier åta sig att utvärdera hur deras politik påverkar fattigare länder. En samstämmig politik kräver adekvat samordning, regelbunden dialog mellan berörda parter och utvärdering av politiken.
16. EU och dess medlemsstater stöder helhjärtat en konsekvent politik för utveckling som ett centralt bidrag till de gemensamma insatserna för att uppnå en konsekventare politik för hållbar utveckling. Inom EU är vi också fast beslutna att skapa villkor för smart, inkluderande och hållbar tillväxt, bland annat genom Europa 2020-strategin, Europeiska unionens strategi för hållbar utveckling och det sjunde miljöhandlingsprogrammet. Europa 2020-strategin innehåller till exempel mål vad gäller sysselsättning, investering i forskning och utveckling, klimatförändringar och energi, utbildning, fattigdom och social delaktighet samt initiativ som exempelvis rör resurseffektivitet. Processer såsom översynen av Europa 2020-strategin kan användas för att utbyta bästa praxis och bygga upp kunskap och medvetenhet i alla EU:s medlemsstater, inklusive när det gäller genomförandet av målen för hållbar utveckling.

17. På global nivå kommer genomförandet av agendan för tiden efter 2015 också att kräva ett effektivt internationellt institutionellt system, som bygger på och utvecklar befintliga strukturer och processer, samt ett starkare finansiellt och ekonomiskt samarbete. EU och dess medlemsstater kommer att bidra till att förbättra regionalt och globalt samarbete och arbeta för att säkerställa att multilaterala institutioner fungerar samstämmigt och kompletterar varandra och om möjligt utnyttjar synergier och kopplingar mellan politikområden. Ändamålsenligt tillhandahållande och skydd av globala allmänna nyttigheter och hållbar konsumtion och produktion kräver också samordnad internationell politik och samordnade internationella åtgärder som genomförs på ett verkningsfullt sätt, exempelvis genom internationella ramar – såsom Sendai-ramverket för katastrofriskreducering efter 2015 och tioårsramen för program för hållbar konsumtion och produktion – samt internationella avtal om klimat, biologisk mångfald, ökenspridning, vatten, kemikalier och avfall, ekosystem, skogar och oceaner. Klimatförändringarnas förstärkande effekt på de utmaningar som är kopplade till både fattigdomsutrotning och hållbar utveckling kräver aktiv integrering av klimatförändringsfrågor i agendan efter 2015 och det globala partnerskap som den ska vila på. Agendan efter 2015 måste överensstämma med internationell rätt och framför allt fullt ut överensstämma med FN:s havsrättskonvention. Nationell politik bör överensstämma med internationella rättsliga ramar, inklusive internationell människorättslagstiftning. EU och dess medlemsstater kommer att fortsätta att bidra till att stärka och utveckla internationella ramar.

ii) Utveckling av kapacitet att åstadkomma resultat

18. Vi understryker vikten av effektiva institutioner samt av att ha den kapacitet och den mänskliga kompetens som krävs för att genomföra agendan. Detta omfattar att säkerställa kapacitet att utforma och genomföra strategier för att ta itu med utmaningar för hållbar utveckling och besluta om åtgärder, samla in uppgifter, bedöma resultat och se över strategier.
19. Alla partner i internationellt samarbete bör förstärka kapacitetsutveckling och främja tekniskt samarbete, göra alla berörda parter delaktiga och göra särskilda ansträngningar i de minst utvecklade länderna, i bräckliga och konfliktdrabbade stater samt i små östater under utveckling.

20. Att utveckla kapacitet att åstadkomma resultat kräver också en möjliggörande miljö för det civila samhället på både nationell och internationell nivå. Delaktighet och engagemang från medborgare och det civila samhället är viktigt för att främja demokratiskt ägarskap, effektivitet i utvecklingsarbetet och resultatens hållbarhet. Partnerskap med flera olika berörda parter kan bidra till hållbar utveckling och samla kunskap och erfarenhet från ett stort antal olika aktörer.
21. EU och dess medlemsstater förblir fast beslutna att förbättra och integrera stöd för kapacitetsutveckling inom det globala partnerskapets alla områden genom ett upplägg med många berörda aktörer. Lokala och subnationella myndigheter kommer också att vara ledande vid genomförandet av agendan efter 2015. Utveckling av kapacitet i partnerländer är en avgörande faktor för förbättrad effektivitet i utvecklingsarbetet och EU och dess medlemsstater underlättar redan icke-hierarkiskt lärande och nätverkande genom initiativ såsom tekniskt samarbete och program för institutionell utveckling. EU kommer att öka sitt stöd till kapacitetsuppbyggnad, inklusive inom områdena statistik och övervakning i partnerländer.
22. EU bör i högre grad utnyttja sina medlemmars erfarenheter av övergångsprocesser i sin kapacitetsuppbyggnadsverksamhet. Rådet välkomnar därför medlemsstaters erbjudanden att göra sina erfarenheter och sin expertis allmänt tillgängliga, till exempel genom kompendiet om övergångsprocesserna inom EU (*European Transition Compendium*).

iii) Uppbådande och ändamålsenligt utnyttjande av inhemsk offentlig finansiering

23. Inhemsk offentlig finansiering är i särklass den största källan till stabil och direkt tillgänglig finansiering för de flesta regeringar och är därför central i finansieringen av hållbar utveckling. Nationella regeringar har det huvudsakliga ansvaret för att på ett effektivt sätt uppbåda och utnyttja offentliga resurser. Dessutom är beskattning, både skatteutgifter och skatteuppbörd, en viktig del av det sociala kontrakt som ligger till grund för den nationella ansvarsskyldigheten.
24. Alla länder bör åta sig att uppnå sådana statsinkomstnivåer som gör det möjligt för dem att på nationell nivå på ett hållbart sätt finansiera fattigdomsutrotning och hållbar utveckling, inklusive genom att stärka de institutioner som ansvarar för skatteuppbörd och skattepolitik samt tillsynen över dessa.

25. Vi framhåller behovet av att integrera hållbar utveckling i inhemsk offentlig finansiering. Detta kan uppnås genom politik och verktyg såsom redovisning av naturkapital och budgetering som tar hänsyn till jämställdhetsaspekter och tar itu med ojämlikheter.
26. Alla länder bör förbinda sig att följa principen om god samhällsstyrning och säkerställa att de har system på plats för effektiv och öppen förvaltning av offentliga resurser, inklusive genom offentlig upphandling, samt hållbar förvaltning av naturresurser och därtill kopplad inkomst. Det finns ett behov av att stärka åtgärder för revision, bedrägeribekämpning, bekämpning av penningtvätt och korruptionsbekämpning, förbättra skatteförvaltningen och bekämpa olagliga finansiella flöden, skatteundandragande och skatteflykt. Åtgärder för att öka den finansiella öppenheten bör stärkas och de kan omfatta landsspecifik rapportering och utbyten som rör detta mellan berörda myndigheter, förbättrade offentliga redovisningssystem, register över företags verkliga ägare och register över verkliga ägare till trustar som får skattemässiga konsekvenser samt förstärkta utrednings- och brottsbekämpningsinsatser. Resultaten från G20 och OECD i detta avseende, inklusive projektet rörande urholkning av skattebasen och överföring av vinster, bör beaktas och genomföras. Öppenhet och ansvarsskyldighet inom utvinningsindustrin bör också ökas, till exempel genom redovisning av betalningar till regeringar.
27. Internationellt samarbete krävs för att komma till rätta med skatteundandragande och skatteflykt samt olagliga finansiella flöden, inklusive skatteparadis, och säkerställa en öppen, samarbetsinriktad skattemiljö som möjliggör mobilisering av inhemska intäkter. Länder bör få lämpligt stöd, så att de kan utveckla sin kapacitet att spela en större roll i dessa frågor.
28. Länder kräver fortlöpande, långsiktig tillgång till finansiering från många olika källor. Hållbar skuldfinansiering som underbyggs av effektiv skuldförvaltning och vägleds av Världsbankens och Internationella valutafondens ram för hållbar skuld är en grundpelare för finansiell stabilitet.

29. EU och dess medlemsstater är fast beslutna att fortsätta att tillhandahålla stöd till utvecklingsländer för att stärka deras förvaltning av de offentliga finanserna, inklusive skattesystem. De särskilda utmaningarna för de minst utvecklade länderna samt bräckliga och konfliktdrabbade stater kräver extra uppmärksamhet. EU och dess medlemsstater kommer att ytterligare främja en öppen, samarbetsinriktad och rättvis internationell skattemiljö i enlighet med principerna om god samhällstyrning.

iv) Uppbådande och ändamålsenligt utnyttjande av utländsk offentlig finansiering

30. Internationell offentlig finansiering förblir ett viktigt och katalytiskt inslag i den övergripande finansiering som utvecklingsländerna har tillgång till, framför allt de mest behövande, bräckliga och konfliktfyllda stater. I internationell offentlig finansiering ingår inte bara offentligt utvecklingsbistånd (ODA) utan även andra officiella flöden, syd-syd-samarbete och trepartssamarbete, som har ökat betydligt i volym och betydelse under senare år.
31. EU och dess medlemsstater är generösa givare av offentligt utvecklingsbistånd och har under senare år årligen stått för mer än hälften av det offentliga utvecklingsbiståndet. Även om det offentliga utvecklingsbiståndet kvantitativt sett är litet för utvecklingsländer i allmänhet, är det en viktig källa till finansiering för de minst utvecklade länderna och bräckliga stater, som särskilt saknar inhemsk kapacitet att skaffa finansiering från andra källor. Internationell offentlig finansiering kan också hjälpa till att förstärka andra medel för genomförande, särskilt inhemsk offentlig finansiering och investeringar från den privata sektorn, men även vetenskap, teknik och innovation.
32. EU bekräftar därför sitt kollektiva åtagande att nå målet 0,7 % av ODA/BNI inom tidsramen för agendan för tiden efter 2015. De medlemsstater som gick med i EU före 2002 bekräftar sitt åtagande att nå målet 0,7 % av ODA/BNI, med beaktande av budgetsituationen, och de som har uppnått detta mål åtar sig att upprätthålla eller öka det. Medlemsstater som gick med i EU efter 2002 strävar efter att öka sitt ODA/BNI till 0,33 %.

33. Det internationella samfundet bör också bidra till att resurser sätts in där behovet är som störst, framför allt i de minst utvecklade länderna och i länder som drabbats av instabilitet och konflikt. Inom ramen för åtagandet om det totala offentliga utvecklingsbiståndet (ODA) och med full respekt för enskilda medlemsstaters prioriteringar vad gäller utvecklingsbistånd bekräftar EU sitt åtagande att stödja de minst utvecklade länderna. EU åtar sig att gemensamt uppfylla målet på 0,15–0,20 % av ODA/BNI till de minst utvecklade länderna på kort sikt och att uppnå målet på 0,20 % av ODA/BNI till de minst utvecklade länderna inom tidsramen för agendan för tiden efter 2015.
34. I linje med den sammanfattande rapporten från FN:s generalsekreterare kommer åtaganden att behöva göras av alla, inbegripet utvecklade länder och högre medelinkomstländer (upper-middle-income countries – UMIC) och tillväxtekonomier för att uppnå målen för hållbar utveckling. EU och dess medlemsstater uppmanar andra höginkomstländer att också åta sig att nå målet 0,7 % av ODA/BNI och målet 0,15–0,20 % av ODA/BNI för de minst utvecklade länderna inom tidsramen för agendan för tiden efter 2015. Tillväxtekonomierna och högre medelinkomstländerna bör också öka sitt finansiella stöd till utvecklingsländerna, i synnerhet de minst utvecklade länderna, och bör fastställa mål för detta inom tidsramen för agendan för tiden efter 2015.
35. EU är också medvetet om de särskilda utmaningar som utvecklingsländerna i Afrika står inför och understryker i detta sammanhang vikten av att rikta offentligt utvecklingsbistånd till denna kontinent, samtidigt som man fullt ut respekterar enskilda medlemsstaters prioriteringar i fråga om utvecklingsbistånd. EU upprepar sitt starka politiska åtagande gentemot Afrika och åtar sig att ytterligare prioritera och öka sitt ekonomiska bistånd till Afrika. EU erinrar om tidigare internationellt engagemang gentemot kontinenten och ser fram emot överenskommelser om betydande internationella åtaganden för Afrika inom ramen för de internationella konferenser som planeras under 2015.

36. Alla internationella offentliga medel bör oavsett givare bidra till att främja fattigdomsutrotning och hållbar utveckling på ett balanserat och integrerat sätt, som är både klimatsmart, klimatsäkert och tolerant mot ekosystemet. De bör tillhandahållas och användas på ett effektivt och ändamålsenligt sätt, i linje med principerna för effektivitet i utvecklingsarbetet, bland annat med avseende på ägande, öppenhet och ömsesidig ansvarighet och resultatriktning. Alla givare bör sträva efter att uppfylla internationella åtaganden att tillhandahålla aktuell, utförlig och framåtblickande information om resursflöden för utvecklingsarbetet med hjälp av standarder för öppna data. Alla behöver anstränga sig för att minska fragmenteringen av det internationella utvecklingssamarbetets uppbyggnad och därigenom möjliggöra ett effektivt genomförande på nationell nivå. Därför kan gemensamma finansieringsmekanismer och riskreduceringsinstrument, inbegripet multilaterala kanaler, användas särskilt för tillhandahållande av globala allmänna nyttigheter. Dessutom är det viktigt att erkänna och ytterligare uppmuntra de ansträngningar som görs utöver det offentliga utvecklingsbiståndet, till stöd för fattigdomsutrotning och hållbar utveckling. I detta sammanhang ser vi fram emot den pågående diskussionen med alla berörda parter om ett nytt statistiskt mått, som kompletterar det offentliga utvecklingsbiståndet, för sammanlagt officiellt stöd till hållbar utveckling.
37. EU och dess medlemsstater har åtagit sig att förbättra effektiviteten i sin politik för utvecklingssamarbete, i linje med sina åtaganden enligt det globala partnerskapet för effektivt utvecklingssamarbete, som erbjuder expertråd för starka partnerskap, inklusive bästa praxis, och att följa de internationellt överenskomna Busanprinciperna för effektivt utvecklingssamarbete. Vi uppmanar andra att göra likadant.

38. Innovativ finansiering kan anta många former och syftar till att mobilisera och tillhandahålla resurser på ett förutsägbart, tillförlitligt och effektivt sätt samt till att diversifiera de finansiella verktygen för utveckling. Det internationella samfundet bör fortsätta att undersöka användningen av innovativa källor och mekanismer för att kanalisera internationella offentliga medel, t.ex. EU:s kombinationsinstrument, och mobilisera ytterligare finansiering, såsom internationella avgifter och skatter som härrör från globaliseringsvinster, för fattigdomsutrotning och hållbar utveckling, inklusive klimatåtgärder. Vidare inser rådet vilka möjligheter kombinerad finansiering kan innebära för projekt som annars inte skulle lyckas få finansiering och locka privata investerare på grund av sin höga riskprofil och/eller dåliga lönsamhet. I detta sammanhang efterlyser rådet att större tonvikt läggs på att diversifiera finansieringen, vilket kan ske genom kombinerad finansiering från både den offentliga och den privata sektorn. Vid tillämpning av kombinationsinstrument bör man fullt ut beakta skuldållbarhet och ansvarsskyldighet och undvika marknadsstörningar och budgetrisker.
39. Internationella finansinstitut och multilaterala och bilaterala utvecklingsbanker är viktiga aktörer för att uppnå målen för hållbar utveckling. De är viktiga för att tillhandahålla riktad utvecklingsfinansiering och finansiering för tillhandahållandet av globala allmänna nyttigheter, inbegripet genom stödjande av övergången till ekonomier med lågkoldioxidutsläpp, och bör vidareutveckla sina instrument för att öka den privat finansieringen och minska riskerna och samtidigt se till att ytterligare finansiering inriktas på att finansiera målen för hållbar utveckling inom ramen för sina respektive mandat. De internationella finansinstituten bör intensifiera sitt stöd till god samhällsstyrning, inbegripet öppna och rättvisa skattesystem och kampen mot olagliga finansiella flöden. Miljömässiga och sociala skyddsåtgärder kommer att vara avgörande i alla insatser som genomförs av de internationella finansinstituten, framför allt för att utveckla hållbar infrastruktur, och de internationella finansinstituten bör inta en ledande roll i detta avseende. EU välkomnar det stöd som utlovats av de internationella finansinstituten till genomförandet av agendan för tiden efter 2015¹.

---

¹ Världsbankens/IMF:s vårmöte 2015: kommuniké från utvecklingskommittén.

40. EU och dess medlemsstater erkänner särskilt behovet av att på ett adekvat sätt mobilisera flödena av offentligt utvecklingsbistånd och andra finansieringskällor som går till städer och andra lokala och subnationella myndigheter och kommer att tillhandahålla tillräcklig kapacitetsuppbyggnad för att hjälpa dessa myndigheter att effektivt mobilisera och använda offentlig och privat finansiering.

v) *Mobilisering av den inhemska och utländska privata sektorn*

41. Att utnyttja det privata entreprenörskapets potential, bland annat genom offentlig-privata partnerskap, är avgörande för en hållbar utveckling. Ekonomisk tillväxt inom den privata sektorn är den huvudsakliga faktorn bakom framväxten av nya arbetstillfällen och bidrar på så sätt till fattigdomsminskning. Den privata sektorn bör engageras fullt ut i genomförandet av agendan för tiden efter 2015. Den privata finansieringen, inklusive finansiering från institutionella investerare, är större än alla offentliga resurser tillsammans. Det är viktigt att skapa såväl ett gynnsamt och stabilt företagsklimat för den privata sektorn och privata investeringar, däribland lika villkor för konkurrens, som ansvariga och effektiva institutioner som agerar i enlighet med rättsstatsprincipen. Instrument såsom OECD:s investeringspolitiska ram (Policy Framework for Investment (PFI)) utgör värdefulla verktyg för regeringarna när de ska bedöma företagsklimatet och utforma reformer. Den privata sektorn kan främja utvecklingen mot större produktivitet, resurseffektivitet, hållbar energi, förbättrad återhämtningsförmåga och mer hållbar konsumtion och produktion genom att ta itu med frågor som miljö, öppenhet, medborgarnas möjligheter att göra sig hörda och till egenmakt, anständigt arbete och tillgången till socialt skydd.
42. Inkluderande och stabila finansiella system är viktiga för att mobilisera lokalt kapital från den privata sektorn. Därför måste vi satsa på en tillväxtfrämjande politik och lagstiftning för finanssektorn, förstärkning av den finansiella infrastrukturen och uppbyggnad av kundorienterade och hållbara finansinstitut som mobiliserar inhemska besparingar.

43. Vi understryker vikten av mikroföretag, små och medelstora företag och företag i den sociala ekonomin när det gäller att skapa arbetstillfällen och hållbar utveckling samt den avgörande roll som småjordbrukare spelar. Insatserna för att förbättra tillgången till finansiering för mikroföretag samt små och medelstora företag och skapa större ekonomisk integration, i synnerhet för kvinnors ekonomiska egenmakt, bör intensifieras. Det finns ett behov av att uppmuntra en successiv formalisering av den informella sektorn. För att uppnå detta bör vi dra lärdom av erfarenheter, dela med oss av expertråd och erbjuda stöd för kapacitetsuppbyggnad.
44. Företagens sociala ansvar (CSR), inklusive dess miljödimension, bör utgöra ett centralt inslag i investeringar från den privata sektorn. Det bör omfatta respekt för och genomförande av internationellt erkända riktlinjer och principer, såsom FN:s vägledande principer för företag och mänskliga rättigheter, ILO:s trepartsförklaring om principer för multinationella företag och socialpolitik, internationella standardiseringsorganisationens (ISO) vägledande standard 26000 för socialt ansvarstagande, FN:s Global Compact-initiativ och OECD:s riktlinjer för multinationella företag, som också bygger på befintliga internationella avtal, t.ex. de multilaterala miljöavtalen (MEA). Det krävs ytterligare ansträngningar för att förbättra den tillbörliga aktsamheten, säkerställa en tillräcklig riskbedömning, öka marknadens incitament för företagens sociala ansvar och förbättra företagens redovisning av styrningsrelaterad, social och miljörelaterad information samt företagens hållbarhetsrapportering. Företag bör uppmuntras att främja jämställdhet genom åtgärder som bidrar till kvinnors ekonomiska egenmakt, t.ex. andelen kvinnor i beslutsfattande ställning på alla nivåer, fastställande av lika lön för lika arbete och likvärdigt arbete. Det måste finnas lämpliga och effektiva ramar för att säkerställa efterlevnaden, bland annat när det gäller miljöfrågor och sociala och ekonomiska frågor. Vi kommer även i fortsättningen att samarbeta med den privata sektorn för att främja ansvarsfulla globala värdekedjor, främja en mer hållbar användning av resurser, investeringar i naturkapital och bekämpa olagliga finansiella flöden.

45. För att dra nytta av den privata sektorns potential och mobilisera ytterligare privat finansiering, bland annat från stiftelser och filantropisk verksamhet, måste de rätta incitamenten fastställas, bland annat genom politik och förordningar. Innovativa finansiella instrument, såsom blandad finansiering med eget kapital, lån och garantier, kan vara viktiga för att mobilisera privata investeringar för politiska prioriteringar som stöder hållbar utveckling och fattigdomsutrotning. Blandad finansiering kan användas för att öka den privata finansieringen för utveckling genom att dela riskerna och minska kostnaderna. Dessa instrument kan bland annat bidra till grön tillväxt, skapande av arbetstillfällen, innovation samt till att stödja klimatåtgärder.

vi) *Stimulans av handel och investeringar*

46. Handel är en av de viktigaste faktorerna bakom tillväxt för alla och hållbar utveckling, och den är dessutom ett viktigt medel för genomförandet av agendan för tiden efter 2015. EU är införstått med att Världshandelsorganisationen har företräde när det gäller handelsrelaterade frågor på global nivå. På nationell nivå har varje land det primära ansvaret för att maximera de potentiella fördelarna av handeln genom god samhällsstyrning, sund politik, en stabil rättslig miljö som är gynnsam för den privata sektorn och för hållbart företagande, innovation, investeringar och hållbar styrning av försörjningskedjan. Detta kan underlättas genom Aid for Trade och relaterad kapacitetsuppbyggnad. Alla utvecklingsländer och tillväxtekonomier bör på ett bättre sätt inrikta sitt stöd via Aid for Trade till utvecklingsländer, med en ökad andel av stödet till de minst utvecklade länderna och de länder som bäst behöver det. Ansträngningarna bör inriktas på de minst utvecklade länderna och andra utvecklingsländer som bäst behöver det. Behoven hos utvecklingsländer som saknar kust, för vilka underlättande av handel och infrastruktur är viktiga drivkrafter för utveckling, samt hos små östater under utveckling bör beaktas. Världshandelsorganisationens (WTO) medlemmar bör utarbeta kommersiellt meningsfulla preferenser för tjänster och tjänsteleverantörer för de minst utvecklade länderna inom ramen för Gats undantag för tjänster för de minst utvecklade länderna. Det är viktigt att främja verksamhet på regional nivå. Det regionala samarbetet bör ägnas vederbörlig uppmärksamhet – genom regionala och interregionala handelsavtal finns det möjlighet att stödja en mer omfattande handelsintegration och tillgång till regionala och globala värdekedjor. Att utveckla hållbara globala värdekedjor är viktigt för att man ska kunna uppnå de globala målen för hållbar utveckling. Länder som ingår handelsavtal bör beakta den inverkan dessa har på utvecklingsländerna och den hållbara utvecklingen.

47. Alla utvecklingsländer och tillväxtekonomier bör ge tullfritt och kvotfritt tillträde till sina marknader för varor från de minst utvecklade länderna, med undantag av vapen och ammunition. Alla länder måste i allt större utsträckning hantera frågor som avser förhållanden innanför gränserna såsom förenklade handelsprocedurer, tekniska standarder och föreskrifter, bestämmelser på arbetsmarknads- och miljöområdet, investeringar, tjänster, immateriell äganderätt och offentlig upphandling. Öppna och förenklade ursprungsregler kan stimulera handeln, även på regional nivå.
48. Handelspolitiken, inklusive handels- och investeringsavtal, måste på ett lämpligt sätt integrera hållbar utveckling, inbegripet den sociala och miljömässiga dimensionen. Ökat stöd bör ges till multilaterala insatser och ett plurilateralt avtal om miljövaror och miljötjänster och till genomförandet av ILO:s viktigaste arbetsnormer och grundläggande konventioner samt till genomförandet av de multilaterala miljöavtalen. Främjandet av internationella riktlinjer och standarder samt offentliga och privata system för hållbar utveckling kan även ge ekonomiska, miljömässiga och sociala fördelar. Vi understryker behovet av att bekämpa olaglig handel i alla dess former.
49. EU har alltid haft en ledande roll i arbetet med att få handel att bidra till tillväxt för alla och hållbar utveckling. EU:s marknad är den som är mest öppen för utvecklingsländerna, med fullständigt tullfritt och kvotfritt marknadstillträde för de minst utvecklade länderna för allt utom vapen och ammunition. EU och dess medlemsstater är tillsammans den största givaren av handelsrelaterat bistånd. Våra handelsavtal är omfattande och vi har integrerat hållbar utveckling för alla i vår handels- och investeringspolitik. EU arbetar aktivt för regional utveckling och integration som kan hjälpa länder att förbättra konkurrenskraften på den globala marknaden, stimulera handel, investeringar och rörlighet samt bidra till att främja fred och stabilitet.
50. EU har engagerat sig för att den kommande tionde ministerkonferensen i WTO i Nairobi i december 2015 ska bli framgångsrik och för att beslutsamt driva förhandlingarna i Doha-utvecklingsrundan och genomförandet av Balipaketet framåt, inbegripet avtalet om förenklade handelsprocedurer och de inslag som avser de minst utvecklade länderna. Genomförandet av dessa måste prioriteras.

vii) *Främjande av vetenskap, teknik och innovation*

51. Investeringar i vetenskap, teknik och innovation är avgörande för att utrota fattigdom och uppnå hållbar utveckling samt för att identifiera och ta itu med akuta globala samhällsproblem. För att kunna förbättra evidensbaserat beslutsfattande måste samspelet mellan vetenskap och politik förbättras. Alla länder bör öka det bilaterala, regionala och multilaterala samarbetet inom vetenskap, teknik och innovation för att främja genomförandet av målen för hållbar utveckling. EU har åtagit sig att främja vetenskap, teknik och innovation, till exempel genom sitt ramprogram för forskning och innovation. Horisont 2020 kommer också att stödja hållbar utveckling, både inom EU och i samarbete med internationella partner. EU erkänner också medelinkomstländernas stora betydelse och behovet av att effektivt samarbeta med dem inom vetenskap, teknik och innovation samt kapacitetsuppbyggnad. Alla länder bör åta sig att samarbeta för att utveckla innovativa lösningar för en hållbar utveckling.
52. Utvecklade länder och i allt högre grad också tillväxtekonomier har en viktig roll att spela när det gäller utveckling, överföring och spridning av teknik, kapacitetsuppbyggnad samt tekniskt och vetenskapligt samarbete, särskilt med de minst utvecklade länderna. För att nå framgång på detta område krävs långsiktiga investeringar och långsiktigt engagemang, bland annat med lokala samhällen och slutanvändarna.
53. Även om den offentliga sektorn spelar en viktig roll, ägs de flesta tekniker av den privata sektorn och i sammanhanget måste betydelsen av partnerskap mellan många partner framhållas. Utveckling, överföring och spridning av teknik måste främjas genom ett gynnsamt politisk klimat och lämpliga incitament, på ömsesidigt överenskomna villkor. Härvid vill vi betona vikten av skyddet för immateriella rättigheter på alla nivåer i enlighet med bestämmelserna inom WTO och Världsorganisationen för den intellektuella äganderätten (WIPO) samt av kapacitetsuppbyggnad för att åstadkomma en så effektiv användning av befintlig teknik som möjligt.

54. Främjande av forskning inom informations- och kommunikationsteknik och digital innovation samt ändamålsenlig användning av ny och innovativ teknik, särskilt informations- och kommunikationsteknik, skapar en gynnsam miljö för hållbar tillväxt för alla. Länderna bör bygga upp öppna informationssamhällen, där alla har tillgång till digital teknik, och anta rättsliga ramar för att skydda säkerheten, yttrandefriheten, tillgången till information och integriteten i den digitala tidsåldern.
55. FN bör fortsätta att underlätta tillgången till information om befintliga teknikrelaterade mekanismer, t.ex. för miljövänlig teknik, och främja samordning mellan dessa, med hänsyn till de specifika utmaningar som de minst utvecklade länderna står inför.

viii) Hantering av utmaningarna i samband med och utnyttjande av de positiva effekterna av migrationen

56. En väl hanterad migration och rörlighet kan få en positiv effekt som en drivkraft för tillväxt för alla och hållbar utveckling. Migration bör behandlas på ett övergripande sätt, med full hänsyn till de möjligheter och utmaningar som migrationen medför med avseende på utveckling. Det nya globala partnerskapet bör främja ett mer samarbetsinriktat arbetssätt i syfte att öka de fördelar internationell migration kan medföra för en hållbar utveckling och för att minska sårbarheterna. Alla länder bör vidta åtgärder för att effektivt hantera migrationen med full respekt för mänskliga rättigheter och mänsklig värdighet för migranter. Detta kräver att både laglig och irreguljär migration i ursprungs-, transit- och destinationsländerna hanteras i samarbete, inbegripet kampen mot smuggling av migranter och människohandel, särskilt genom att kriminella nätverk bekämpas. EU har åtagit sig att säkerställa samstämmighet mellan migrations- och utvecklingspolitiken och målen samt att utnyttja diasporans bidrag till utvecklingen. EU:s övergripande strategi för migration och rörlighet utgör en effektiv ram för samarbete med länder utanför EU i migrationsfrågor på ett sätt som innebär ömsesidig nytta.
57. Det behövs initiativ för att göra det möjligt för migranterna att behålla mer av sina inkomster, bland annat genom förbättrad ekonomisk integration, inklusive tillgång till finansiella tjänster, och lägre kostnader för överföring samt säkra kanaler för penningförsändelser. Andra kostnader i samband med migration och rörlighet, såsom kompetensbrist på grund av emigration och rekryteringskostnader, måste också hanteras. Gränsöverskridande erkännande av kvalifikationer bör vara möjligt.

58. Dessutom måste vi ta itu med skrupelfria rekryteringsförfaranden, medverka till att skapa attraktiva investeringsmöjligheter för diasporan och skydda fördrivna personers rättigheter. Vi bör öka samarbetet när det gäller tillgång till och överföring av intjänade förmåner i enlighet med principerna i relevanta internationella avtal.

IV. Övervakning, ansvarighet och översyn

59. EU och dess medlemsstater upprätthåller sitt åtagande att inrätta och genomföra en kraftfull ram för övervakning, ansvarighet och översyn, som bör utgöra en integrerad del av agendan för tiden efter 2015. Rådets slutsatser från december 2014 innehåller viktiga principer, som bör vägleda dem i denna strävan. Det bör finnas en övergripande ram som täcker alla aspekter av målen för en hållbar utveckling och samtliga genomförandemetoder, inbegripet alla finansieringsaspekter.
60. För att stärka den universella karaktären hos agendan för tiden efter 2015 bör de främsta målen för ramen för övervakning, ansvarighet och översyn vara att övervaka de globala framstegen, främja utbyte av bästa praxis och ömsesidigt lärande, inklusive genom att kollektivt ta itu med gemensamma utmaningar, få samtliga berörda att aktivt engagera sig samt erbjuda fokus i politiskt hänseende och ledarskapshänseende för att motivera och ge incitament till ytterligare insatser.
61. Ramen bör fungera på nationell, regional och global nivå och bygga på redan etablerade system för övervakning och ansvarighet. Vi uppmanar alla länder att engagera sig i processer för övervakning, ansvarighet och översyn med flera berörda parter och att upprätta system för ansvarighet på nationell nivå på grundval av de nationella strategierna för hållbar utveckling eller andra relevanta rambestämmelser. Nationella parlament, lokala myndigheter och aktörer i det civila samhället, inbegripet kunskapsinstitutioner, och de högre revisionsorganen och andra oberoende tillsynsmyndigheter spelar en viktig roll i detta sammanhang. Övervakning på nationell nivå bör också bidra till övervakningen på global nivå, bland annat genom tillhandahållande av statistik och annan relevant information om de globala indikatorerna. Den regionala nivån skulle kunna tjäna som ett meningsfullt forum för inbördes utvärdering och lärande och uppmuntra länderna att fastställa ambitiösa mål och stimulera genomförandet. Arbete på regional nivå kan också bidra till att säkra framstegen i gränsöverskridande frågor och gemensamma regionala mål.

62. På global nivå bör den gemensamma ramen för övervakning, ansvarighet och översyn fullt ut använda FN:s generalförsamling, FN:s ekonomiska och sociala råd och andra relevanta organ eller forum som är specialiserade inom olika områden på ett samordnat sätt för att undvika dubbelarbete och minska de administrativa bördorna. FN:s politiska högnivåforum för hållbar utveckling (HLPF) bör vara det främsta forumet på global nivå. Forumet bör stödja sig på nationella och regionala översynsprocesser och spela en viktig tillsynsroll i syfte att upprätthålla det politiska engagemanget och underlätta översynerna av de framsteg som görs och utbytet av bästa praxis och göra rekommendationer för ytterligare åtgärder på nationell, regional och global nivå. Den globala rapporten om hållbar utveckling bör stödja det politiska högnivåforumet i utförandet av dess uppgifter och underlätta evidensbaserat beslutsfattande på alla nivåer. Det politiska högnivåforumet bör dra lärdom av erfarenheterna av det globala partnerskapet för effektivt utvecklingssamarbete och samarbetsforumet för utveckling.
63. EU och dess medlemsstater stödjer utvecklingen av en grundläggande uppsättning resultatnriktade globala indikatorer för att underbygga den framtida mätningen, övervakningen och översynen av målen för hållbar utveckling. Detta bör ske genom en teknisk expertledd process, som utgår från FN-systemet och nationella och regionala statistikkontor. Vi stöder den färdplan som FN:s statistiska kommission har enats om för utveckling av en global ram med indikatorer och dess tidsplan. Härvid välkomnar vi inrättandet av en interinstitutionell expertgrupp för indikatorer för målen för hållbar utveckling och av högnivågruppen. Indikatorer och uppgifter bör i möjligaste mån bygga på befintliga indikatorer för att uppsättningarna av uppgifter ska vara robusta och lösningarna kostnadseffektiva, samtidigt som nya indikatorer eventuellt också kan behöva tas fram. EU stöder val av globala indikatorer som kan användas för att följa de framsteg som görs samtidigt för att nå olika mål och därigenom skapar en integrerad ram som innefattar inbördes kopplingar och balanserar den hållbara utvecklingens tre dimensioner – och begränsar antalet indikatorer. För att uppnå målen att minska ojämlikheter och se till ingen hamnar på efterkälken bör de relevanta kvantitativa och kvalitativa indikatorerna vara köns- och åldersanpassade, inbegripa en människorättsdimension och om möjligt delas upp efter inkomst, kön, ålder och andra faktorer. Vid insamling av uppgifter bör man använda sig av de möjligheter som erbjuds av digitala och geospatiala data, tekniker och övervakning på plats. EU bör stödja insatser för att förbättra täckningen och kvaliteten hos data som avser utvecklingsländerna.

V. Framtidsutsikter

64. EU och dess medlemsstater kommer att fortsätta att spela en aktiv och konstruktiv roll i alla pågående processer och stödja konvergensen dem emellan för att uppnå en enda övergripande agenda för tiden efter 2015. För detta ändamål kommer EU och dess medlemsstater att fortsätta att utveckla och uppdatera gemensamma ståndpunkter i syfte att på ett effektivt och enhetligt sätt delta i de pågående internationella förhandlingarna, bland annat genom att gå vidare med de frågor som anges i bilagan till kommissionens meddelande *Ett globalt partnerskap för fattigdomsbekämpning och hållbar utveckling efter 2015*.
65. För att detta globala partnerskap ska lyckas måste alla vara med och bidra. EU och dess medlemsstater är fast beslutna att spela sin roll fullt ut och att arbeta konstruktivt med andra, så att en ambitiös, omdanade och inkluderande agenda för tiden efter 2015 kan upprättas och genomföras.
-